

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Dzěrbske njedzelske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišcžetni w Budyščinje a je tam ša šcwtwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Bože spěćže.

Mat. 28. 20.

Šcťóž chze wěrný křešcžijan byč, tón dyrbi najprjódzy wěriwu wutrobu měć, šo by šapšhijecž mohł te wulke a džiwne wězy, kiž nam w křešcžijanstwje napschecžiwu štapaju. Wulka wěra je tola nušna, hdyž chzemy w duchu šlědžicž ša tym Knjesom a Šbóžnikom, kiž nětko horjestrpě do njebjes a šo šako wróći do njebjeskeho wótzneho doma, ale džiwne šu tež te šlowa, kotrež je tón Knjes tehdy wuprajil. Šajku móž a šajku dostojnosć wón šam šebi pšchizpiva, hdyž rjetnje: mi je data wščitka móž w njebjesach a na šemi, a šajke potajnstwo je to šlubjenje, kotrež wón šwojim wuczobnikam pšchipowjeda š tymi šlowami: Šlaj, ja šym pola waš wščitke dny hacž do škóncženja šwěta. Ša šym, tole šlubjenje šapocžina šo w tym wokomiknjenju, w kotrymž jo tón Knjes wupraji, ale wono šwopšchima tež wšchitlich wuczobnikow we wšchěch čžašach. Tón Knjes chze rjez, šo chze šwojim wuczobnikam šwoju móž a šwojeho ducha šobudžělicž, kotraž dyrbi jim štajnje š dobhežu dopomhacž pšchi wšchěm, šcťož jich potřechi. Duž rospominajmy šebi bliže tole šlowo Šesuhowe:

Šlaj, ja šym pola waš wščitke dny hacž do škóncženja šwěta jako šlubjenje, kotrež placži

1. žyřkwi Škřystušowej a
2. kóždemu wuczobnikaj Škřystušowemu šamemu.

Šlaj, ja šym pola waš wščitke dny hacž do škóncženja šwěta. Tole šlowo dopjelni šo hnydom na jeho wuczobnikach. Hacž dotal běchu woni šlabi a njewěćzi we wěrye byli, nětko pař šu woni šplni we wěrye, njebojšni, polni wješeje nadžije; pšcťož tón Knjes je pola nich a wón wosta pola nich. Šaž rjany tež

tón čžaš bě, hdyž běchu něhdy š tym Knjesom hromadže byli ša jeho šemške podrožnistwo, šaž rjany bě tutón čžaš jim pšches te džiwny, kotrež widžachu, pšches tu lubosć, kotruž wot šwojeho mišchtra šhonichu jich wutroba šhablašche tehdy hišcžže bjes wěryenjom a bjes dwělowanjom, nětko pař šu wobkřucženi we wěrye, pšcťož je šwojatkownym Duchom pšchidže Duch možy na nich, kotrehož njeběchu prjedy ženje šesnali, a šahorjeni předuja wo tym Knjesu a čžerpja šcžepłiwje, pšcťož Šesuh je pola nich. A nětko pohladajmy na přěnju křešcžijanšku wošadu w jejnej přěnej lubosći š temu Knjesej, abo pohladajmy na přěnich křwawnych šwědkow, šač woni najčžěšče čžwile a šamu šmjercž štrošcžni pšchecžerpja, šcťo dha nam šajke džiwny rošjajnuja? Šesuh je pola nich.

Alle tež hišcžže džęšja je wón pola šwojeje žyřkwe a w šwojej žyřkwi. Něćžišcha křešcžijanška žyřkej njehodži šo wšchal pšchirunacž š tamnej japoschtołškej. Njewěra šo š žyřkej možu džęšja do žyřkwe nuts dobnwa a nabběhuje še wšchěmi brónjemi šwojatnižu teho Knjesa. Duch bluda šjednocži šo še žadosću čžěla, šo by šawjedženy lud šebi dobył jako towaršcha š wojowanju pšchecžiwu křešcžijanštwu a mjes šamymi wěryajzými namaka šo došć njejednoty. Šdže dha je něšcťo pštnycž wo blisšcžci teho Knjesa? Šaž pař wošobu dorosćeneho měricž njedyrbimy na njewinocžci džěšcža, kiž hišcžže ničžo šhonilo njeje, šač nješměmy křešcžijanšku žyřkej něćžišcheho čžaša měricž na japoschtołškej wošadže, tež wona njeje hišcžže bjes poroła a nastorka byla. Šesuh šam njeje nam žyřkej wopškal jako šhromadžišnu šamych šwojatnych a dołonjanych, ale jako rolu, hdyž wšchelaki njerjad rošcže, a tola je wón šlubil, šo chze tež pola tuteje njedoknjaneje žyřkwe a w tutej womašanej žyřkwi byč. Tež w najšrudnišchich čžašach, kiž šu w křešcžijanškej žyřkwi byle, wobšwědčujuje šnajmješcha čžrjódžicžka šwěrných a

wěrnych, so tón Anjes hiščeje mjes swojimi pschebyma, a tón Anjes sam to swojej zyrkwi dopołaže, so jej w čaŕu reformazije pomoznikow šbudzuje. Tež hiščeje dženŕa móža jeho hnadnu bliŕkoŕ pŕtŕnycz. Něhdže džemjatnacze stow lět je ŕo nětk hižom minŕlo, so je tón Anjes semju wopuschczil, ale ŕchtó dha móže liczicz wschitkich tŕch, w kotrychž wutrobach wón žiwj je, kotrymž je wón najwjetŕche kublo? Abŕo prashczje ŕo, hdže dha ŕu tuczj kŕcheczijenjo a čeho dla pŕtŕjemj taŕ malo, so tajzj ŕu? Hlaj, wěrni kŕcheczijenjo ŕu žiwj w potajnym. Kŕtsiž bychu ŕo paŕ je swojim kŕcheczijanŕtwom kŕwalili a rjekli, mj ŕmy čj jenicžjy prawi kŕcheczijenjo, tym drje njebychmy to wěrili, pschetož prawi kŕcheczijenjo ŕu žiwj w čjŕchinje a ponižnosczj. Bychmy ŕo tŕch ŕamych prasheli: ŕcže dha wy prawi wuczobnizj, dha bychu nam wotmolwili: nam hišczje wjele ŕ wěrnemu kŕcheczijanŕtwu pŕbrachuje, mj paŕ honimj sa tym, so bychmy jo sapschijeli. Tajzj ponižni kŕcheczijenjo nam paŕ dopoŕasuja, so je tón Anjes Kŕhryŕtuŕ pschezo hišczje pola swojeje zyrkwe a w nej, a jo tež helŕke wrota ju njedhŕbja pschemóž. Hlaj, ja ŕym pola waŕ wschitke dny hacž do ŕkónczjenja ŕwěta, tole ŕlubjenje njeplaczj jeno zyrkwi, ale tež

2. Kóždemu wuczobnikaj ŕamemu.

Wón je pola wschitkich, kiž do njeho wěrja a jeho lubuja, hdž tež njemóža wschitzy kóždy čaŕ ŕ jenakej mēru mōž a žohnowanje jeho bliŕkoŕje ŕhonicž. Kaž je wēra kŕcheczijanam se wschelakej mēru ŕobudžēlena, taŕ tež móža bliŕkoŕčje teho Anjesa a jejne žohnowanje se wschelakej mēru ŕaczumacz. W tŕch čaŕach nascheho ŕnutŕkowneho žiwjenja, hdžež wēra dohŕwja a luboŕčje ŕo hori a nadžija wjeŕela je, tehdy wschaf je duŕcha ŕebi wēŕta, tón Anjes je mi bliŕko. Ale tež tehdy, hdž ŕu jeho wērjazj jara bojaŕni a hjes wērj a hjes troschta, hdž ŕo ŕtŕo wjazj modlicž njemóža a wulke ŕpŕtowanja jich nadbēhujja, tež tehdy, hdž kŕcheczijenjo ŕebi myŕla, so ŕu wopuschczeni wot Boha, tež tehdy je žadanje po mērje, žadanje po pomozj, žadanje po tym Anjesu a jeho bliŕkoŕčj jim wobŕruczenje, so čže wón nad nimi ŕwoje ŕlubjenje dopjelnicž: jeli so mje pŕtacz budžecze ŕ žylej wutrobu, čžu ŕo namatacz dacž wot waŕ.

Šchto dha naŕ ŕ žyla wot teho Anjesa džēli? Niž nuŕa, niž ŕpŕtowanje, ale jenož hrēch, a niž tón hrēch, pod kotrymž ŕdŕchujemy, ale tón hrēch, kotryž kublamj a hajimj. Kaž rucze paŕ pod hrēchom ŕdŕchujemy a jón čujemy jaŕo hanibu, ŕ kotrejež čžŕli radži wumóženi bycz, dha ŕo nam tež tón Anjes pschibližuje a da nam ŕwoju hnadu ŕhonicž; hdžež paŕ je ŕo hrēch móžny ŕčiniŕ, tam je hnadu hišczje móžniŕcha.

Hlaj, ja ŕym pola waŕ wschitke dny hacž do ŕkónczjenja ŕwěta. To je ŕlowo a ŕlubjenje najwjetŕcheje luboŕčje, kotraž njeje na čaŕ ani na rum wjaŕana. Luboŕčje je nam tež nuŕna a luboŕčje tež wschitzy potŕjebamj, a ničŕo naŕ taŕ njerudži, hacž hdž ŕu naschu luboŕčje njeuwžitnje wužiwali a naŕ pschi wschej naschej luboŕčj ŕjebali. Ale tež tam, hdžež nam ŕwērna luboŕčje žiwjenje porjenŕchowasche, ŕaže abŕo poŕdžjŕcho dŕhŕbimj ŕo ŕ nej roŕžohnowacz, a duž na Božim ŕpēcžu ŕaŕo ŕpominamj na ŕwojich lubych, kiž něhdj nam pschibližachju a nětko nam wsaczj ŕu. To pŕóŕdne mēŕto, kotrež je nastalo psches jich wŕŕalcžehnenje, čujemy pschezo hišczje ŕ hŕrkej bolosczju we ŕwojej wutrobje, a kóžde lēto nam ŕaŕo teho abŕo tamneho wŕmje; ŕchtó paŕ wŕŕtanje pola naŕ hacž do kónza? Hlaj, tón Anjes naŕ ženje njeuwpuschczj, tež niž w ŕmjertnej nuŕy, tež niž na puczju psches čžēmnj ŕmjertny dol, tež niž psched trónom Božim we wēcžnosczj, wón naŕ njeuwopuschczuje po ŕwojim ŕlubjenju: Hlaj, ja ŕym pola waŕ wschitke dny hacž do ŕkónczjenja ŕwěta.

Šamjeŕ.

Exaudi.

Jana 15, 26.—16, 4.

W naschim džemŕniŕchim ŕwjatym ŕczenju knjes Žesuf swojim wuczobnikam dwoje pschijowjeda. Š pŕenja: so woni ŕwjateho Duchu doŕtanu, w kotrehož možj móža ŕtroschtnje jaŕo ŕwēdkŕojo wērnoŕčje psched ŕwētŕom wustupowacz. Š druha: so ŕmēja pschi wufonjenju tehŕle ŕwojeho ŕwēdczenja wulke ŕtrachi a pschesčžehanja wobŕŕawacz. Wón jim to do pŕēdka praji, so bychu ŕo teho dopomnili a ŕo njeŕtróžili ani nje pohŕŕchowali, hdž tónle čaŕ pschidže, ale kŕroble a njeŕtrachozimje ŕwoje japoschŕŕŕke powoŕlanje dopjelnjowali.

A taž wón jim to w naschim ŕczenju wēŕchczj, taŕ je ŕo ŕtalo. Džen ŕwjatkŕw bu ŕwjaty Duch na wuczobnikŕw wulaty, a wot teho čaŕa ŕem ŕtutŕuja woni jaŕo ŕwērni ŕwēdkŕojo a pschijowjedaju ŕ horliwosczju ewangelij wo ŕbožu, kotrež je Wōh psches Kŕhryŕtuŕa ŕwētej pschihotowal. Wot teho čaŕa paŕ dŕhŕbja tež napscheczjwoscz, pschesčžehanje, kŕchiddu čžēpicz wot čžlowjekŕw, kŕtsiž nje pŕŕnawachju w tymle ŕwojim čaŕu, ŕchtož ŕo ŕ jich mērej hodžēŕche, haj, kŕtsiž bēchu we ŕwojej ŕaŕlepjenosczj taŕ dalŕlo pschischli, so myŕlachju, Bohu na tym ŕlužbu čžinicž, hdž Božich ŕlužobnikŕw morja.

ŕobožna wērŕmōž a njeŕbōžna ŕaŕlepjenoscz — tutej dŕwē ŕtejtej nětkŕ ŕebi napscheczjwo w tym bēdženju, kotrež pŕczatki Kŕhryŕtuŕŕweho kŕaleŕtwa na ŕemi poŕnamjenja. ŕobožna wērŕmōž ŕ Duchu wērnoŕčje a troschta wot horŕka, a njeŕbōžna ŕaŕlepjenoscz ŕ ducha ŕžē a ŕlŕŕczje, kotryž je wot delŕka, — bēdženje mjes tymaj dŕmēmaj potŕaczuje pschese wschē čaŕu, paŕ bóle tajnje, paŕ ŕjawnje a ŕa kóždeho widomnje wudŕrjowajzy.

Šchtož je mjes nami dobreho na ŕpomoznej wuczbjje, na pŕŕnacžu wērnoŕčje, kotraž ŕ pobožnosczj wŕdži, na kŕcheczjanskich waschŕnjach, to mamj ŕo džafowacz tym ŕwērnyŕm ŕwēdkam, kotrychž je Wōh se ŕwojim Duchom wuhotowal a kŕtsiž ŕu ŕo ŕ wutrobitosczju a wudžeržliwosczju dobre bēdženje bēdžili; ŕchtož paŕ ŕo mjes nami ŕleho a ŕlažazeho poŕasuje, to wulhadža ŕ ducha ŕaŕlepjenosczje pola tŕch, kŕtsiž ani Wōtza pŕŕnacž nochzedža, ani teho, kotrehož je pŕŕŕal, Žesom Kŕhryŕta, njeŕnaju a taŕ pscheczjwo ŕwojemu ŕamŕnemu ŕbožu wojuja. Šerbstwo, do kotrehož kóždy čaŕ ŕaŕtupuje, je potajkim dwojake: herbstwo pobožnosczje a herbstwo njeŕbōžneho njeŕpscheczēlŕtwa pscheczjwo Bŕchu. Ša tym hacž ŕmy žiwj abŕo kajzy ŕami ŕmy, wobdžēlamj ŕo na jenym abŕo druhim herbstwje; pomhamj jene abŕo druge pomnožecz ŕebi abŕo ŕwojim ŕobuczlowjekam a potomnikam ŕ žohnowanju abŕo ŕ ŕlaženju. Šmēmj ŕo hacle wobmyŕlowacz, kotre wot wobejju ŕebi wuŕwolimj? na kotru ŕtronu ŕtupimj? Ně, ale nasche pscheczje a nasch wŕŕpohlad budž, so bychmy ŕo jaŕo ŕwērni ŕwēdkŕojo wopŕoŕasowali.

Kaŕ ŕo to ŕtanje, ŕhonomj ŕ nascheho ŕczenja. Žesuf ŕ swojim wuczobnikam džēŕche: „Wj budžecze tež ŕwēdczicz; pschetož wy ŕcže wot ŕpŕczatka pola mje byli.“ ŕo tajkim ta wuczba, kotruž pola njeho wužichju; so ŕlyŕchachju, ŕchtož wón wuczēŕche, widžachju, ŕchtož čžinjēŕche; poŕne ŕnajomŕtwa ŕ nim a jeho ewangelijom: to bē, ŕchtož jich kŕmanych čžinjēŕche, so móžachju jeho ŕwēdkŕojo bycz. Šchtož je tehŕdla wot ŕwojeho džēcžatŕtwa ŕem Kŕhryŕta a jeho ewangelij ŕnacž wuŕnyŕ, tón je tež kŕmanj, wo Kŕhryŕtuŕu ŕwēdczicz, jeho pŕŕnawacz je ŕlowom a je ŕtutŕom.

ŕó, lubi čžitarjo, na ŕkladnosczj ŕ temu žanemu wot naŕ pŕbrachowalo njeje. Wj buchmy wschitzy w kŕcheczjanskej wuczbjje roŕwuczŕwani, wschitzy na Kŕhryŕtuŕa a psches njeho ŕ njebjēŕtemu Wōtzej poŕasowani. Ša wschēch zyrŕej wotewrjena ŕteji, a wschēm je ŕwjate piŕmo pschistupne. Kóždemu wot naŕ je potajkim ŕkladnoscz data, se ŕwērnyŕm ŕwēdkŕom bycz. Tola wēŕo je nuŕne, so ŕmy, taž Žesufowi wuczobnizj, wot ŕpŕczatka pola Žesufa byli. a wŕtali. Šeno tajkich wuczobnikŕw, kŕtsiž ŕu pola njeho wudžerželi.

chyziche wón sa fwojich japoschtolow a fweđkow męcź. Chzemy-li ſo po tajkim jako fweđni fweđkojo Jefuſowi wopofafowacź, dha njech ſo fweđnje ł njemu dźerźimy.

Tola wufnjenje ſamo hiſchcze njeczini, tehodla Jefuſ fwojim wuczobnikam fwojateho Duchu lubi a rěczy wo troſchtarju, kotrehoź jim wot Wótza pſcζεe, wo Duchu wěrnocζεe, liź wot Wótza wufhadźa, ſo budźe tón w nich a pſches nich wo nim fweđczić. To je potajkim dar a dźelawoſcź fwojateho Duchu, je-li cźlowjeſe ſe fweđnym fweđkom Jefuſowym. A dokełź ſebi fwojateho Duchu ſami dacź njemóžemy, ale wón ma ſo nam jako dar płacź, dha dhrbimy wo njeho proſhecź a fwoju wutrobu tał pſchihotowacź, ſo móže wona jeho templ bycź. Potom ſmēmty tež do rjada fweđnych wuczobnikow ſaſtupicź, kotrymź Jefuſowe ſłowo płaczi: „A wy budźecze tež fweđczić.“

Alle, luby cźitarjo, ſmuźiłoſcź woſhebe potom ł temu ſluſcha, hdyź je fwojim fweđczenjom ſam ſtejiſch. Dokełź Jefuſ fwojim wuczobnikam cζεe pſchecζεehanja, na nich czaſaze, pſchihowjeda, wón pſchijaſi: „To pał wam wot ſpoczatka njeſym prajil; pſchetoz ja bęcħ pola waſ.“ Tał dołho hacź bę Jefuſ pola nich, mējachu woni na nim móžnu ſepjeru; wón wſchę pſchecζεehanja ſam njeſeſche. Wot něka dhrbjachu je pał tež woni ſnjeicź wufnhecź a bjeſ njeho ſami do bitwy. A temu jim wón ſhrobłoſcź cźini. To žadny ſhumſcht njeje, mjeſ Božimi pſchecζεelimi ł Božim pſchecζεelom bycź; ale tež woſrjedź Božich njepſchecζεelow fweđu wufnamacź, ł temu ſluſcha wutrobitoſcź. Eſwojim wuczobnikam Ebóžnik do přědka praji: „Woni budźa waſ ſe fwojich ſhromadžijnom wuſtorfacź. Czaſ pał pſchidźe, ſo ſchtoź waſ mori, budźe ſebi myſlicź, ſo wón Bohu na tym ſlužbu cźini.“ To dźe ſu tež Anjeſowi japoschtoljo ſhonili, a wuczobnikam je ſo ſeſchlo kaź jich miſchtrej. Tola woni ſu fweđu wobſchowali hacź do ſlónčzenja, wopomniwſchi, ſo maju tež po puczu horja a pſchecζεehanjom ſa fwojim Anjeſom hieć. Tał bę to pola nich, a teho móže lóždy fweđny fweđk Jefuſowy wěſty bycź, ſo pola fweđta pſchec�iwjenje a njepſchec�eſtwo nadeńdže, a to cźim wjeſche, cźim fweđniſchi je.

Duź ſpoczę nam Wóh fwojeho fwojateho Duchu hnadu a móž, ſo bychmy jako jeho wotrocźny we fwojim powoľanju žiwi byli a ſkutkowali, fweđni w maľym a fweđni we wuľkim, poſluſchni jeho wěrnoc�i, ſmuźiczi, wobſtajni a ſceźepliw; dha junu tež ł dobrej nadźiju fwoje ſeĩſte wojowniſchcžo wopuſchczimy w tej wěſtoſczi, ſo ſo naſch luby Ebóžnik ł nam pſnaje, kaź ſmy tudy jeho pſnawali, a ſo wón po fwojej wuľkej miľoc�i nad nami tamne ſlubjenje dopjelni: „Budź fweđny hacź do ſmjercze, dha chzu tebi krónu žiwjenja dacź!“

F.

Kak hotuje ſo kſchec�ijan na ſwjatki?

(1. Pětr. 4, 8—11.)

Stóħ: E ħlubiny ja woľam cze —.

Waźne doſcź je praſchenje,
Kak ſo ł ſwjatkam hotuje
Kſchec�ijan, liź we wěje
E Anjeſom fwojim pſches fweđ
dže?!

Zapochtol nam Anjeſowy
Wopiħ dama luboſny,
Kak ſo ł ſwjatkam wupyſchi
Kſchec�ijan žiwy w luboſczi.

Stroſby, fruty ł modlitwam
Žadanje ma ł njebeſam,
Dokełź ħłowa we njeju
Czeħnje ſtaw fwoj ſa ħobu.

Luboſcź ħylna ſjednoczi
Tudy jeho ł bratrami;
Gręchi mile pſchihrywa
Jeho ſmilnoſcź bratrowſta.

Goſpodoswacź pſchec�elnje
Sa njeho je wjehele,
E darom ſlužicź bliſſchemu
Swólniwu ma wutrobu.

Se ſłowom je pſches jene
Božim ſłowo rěczane
Po prawdoſczi wot njeho
A polepſchenju bliſſcheho.

Nječ je ſlužba, fajtaź chze,
Boža jemu ſlužba je,
Kotruź ł czeſczi doľonia
Bozej, dokełź luboſcź ma.

Pycha jeho ſwjatlowna
Wutroba je poboźna,
Do njeje ſo wuliwa
Radocź ł Boha njebeſta.

Eſwjedžen ſbóžny ſwjeczi ſo,
Eſwětlo Duchu fwojateho
Kozjaſnjuje wutrobu,
W ħnadže Bozej radoſtnu. —

Pſcζεel, Jefu, troſchtarja,
So naſ w zuſbje woſſchemja;
Wuſlyſch naſche modlenie,
Budź nam naſche wjehele!
U.

Spodźiwne wodźenje.

Hiſchcze njewoc�iſchcžane powjedańcžo, ſpiħane wot R. Kulmana,
w fwojim czaſu wučerja w Delnim Wujeſdže.

(Poſtracžowanje.)

VIII.

Dub ſteji twjerdže we wichorach. Korla ſo runaſche dubej,
na kotryź ħylne wichory ſtorfachu. Sanka jeho ſe fwojej ſfóřbu
jimaſche, a ſtrach we nim ħroźeſche jeho powalicź, ale wón woſta
ſtejo kaź dub. Hdy budźiſche wón pſched někotrymi njeđzelemi ſa
móžne dźeržal, ſchtoź jemu Sanka nětko ł wěſtoſcžu a ł płacžom
powjedaſche, wón by roſoma ſbył; a nětk po někotrych njeđzelach,
jako bę teho wěſty, woſta njeħnuty. Eſwoju Sanku hiſchcze lubo-
waſche, kaź hdy předy, a tiſchepjetaſche, hdy na ſapaleny ſchcžepowz
pomylili. Kotremuź wona napschec�iwo dźeſche, a njewjedzeſche, na
fajke waſchne dhrbi jej pomhać abo ſchto dhrbi ł jeje wumóženju
cźinicź. Wón woſta troſchtny dla fwojeje Sanki, ſo by wona
fwoju nadźiju na njeho ſtajila, ſo na njeho ſepjerała we fwojej
žaloſczi.

Korla myħleſche, ſo jimał žadny ſtrach we tutym wofo-
mknjenju njeħroſy, hdy jeno twjerdže ſtejitaj a ſo njepſcheradzi-
taj; wón napominaſche teho dla Sanku, ſo by troſchtna woſtała a
jeju pad njeſjewila pſches ſrudobu a płacź, předy hacź je wón
wumylil, kał mohł ju wot ſtaženja wumóž. Wona jemu ſlubi,
ſo chze ſmėrom bycź, ſo na njeho ſpuſchcžecź a ſo ſadźeržecź, kaź
hdy předy. A wón woteńdže wječor wot njeje do fwojeje ħěty,
kaź bę to lóždy wječor předy cźinił.

Domoj pſchihedſchi, ſo wón ł czežkimi myħlemi leħny a nje-
móžeſche wufnhecź, pſchetoz wón ſebi zylicźku nóž ħłowu łamaſche,
kał by fwoju Sanku wumohł. Wón myħleſche pał tał, pał ħinał,
ſacziħny pał wſchitko ſaſo; pſchetoz wón dhrbjelche ſebi prajicź, ſo
do teho wſcheho Sanka njeſwoli, hdy by wón něħdže lud wo
ħnadu proſhecź abo jemu waſchne fwojeho kraja ſjewicź chzyl.
A wón bę ſam tež pſchewěcženy, ſo woni we fwojim kraju pſchi
fwojich ſtarych waſchnych woſtanu a ſo njebudźa praſhecź ſa
zuħym a jim njewěſtym waſchnym. Teź ſebi wón myħleſche, ſo
mohłaj wonaj woſtacź, Sanka dhrbjala wot kraľeſtwa wotſtupicź a
potom tał dołho w ſazpjenju žiwa bycź, doniź njeby lóž pſchijela
a jeju ħobu wſala. Alle to bę jara njewěſte, pſchetoz Korla bę
ħižom tſi lėta na kupje a njebę hiſchcze nicžo wo lóžach widzał,
teź Sanka njewjedzeſche nicžo wo žanych. A hdy by tež nadźija
była, ſo lóž pſchijedže, dha bę teho njewěſty, hacź pſchijedže, předy
dylili Sanka do njeđel pſchidźe. Hdy wón to wſchitko pſche-
myħli a žadny pucź ł wumóženju njenamała, bę jemu jara ſtyħno,
tał ſo ſo ſe ſtyħnoſcžu poczeſche a tawħut krócź na fwojeho nana
a na fwojich bratrow pomylili, a ſo nětk přeni krócź fajeſche, ſo
njeje po radže nana tkaľstwo wufnył. — Na ranje wón wuħny.
A ħlaj, jemu ſo dźijeſche wo nanu a wo bratrach, kał woni
ł wupſchestrjentymaj rukomaj na móſkim brjoſy ſtejachu a jemu
krywachu, wón ſam pał ſe Sanku wjeſeſche ſo na cźolmje. Korla
wotuczi ł wjeheľocžu, ale ležeſche we fwojej ħěcže a niź w nano=

wymaj rukomaj, kaž bě so jemu wudžalo. Tola stany troschtny, pschetož hón bě jeho pokynil. Wón dale sa nim myšlesche a namaka, so jemu žana druha pomoz njewostanje hacž jeho czołm.

Wješeły pschińdze wón rano t Sanzy a džešche t njej po swojej rěči: budž troschtna, moja Sanka, a wješeł so, ty budžesč skoro wumóžena! — Eswój wulki czołm budu pschihotowacz, a na tym cze powjesu t swojemu nanej. Mój Wóh, ke kotremuž so modlu, a kotrehož ty tež snajesch, tón mi sbože da a naju na pucžu pschewodži. Schtóž Bohu wschón so dowěri, tón na žadny pšf njetwari! —

Sanka postany a padže Korli wokolo schije a plakašche hylšy wješełe po dolhej stysnosći a srudobje; jej so idasche móžne, w tym małym czołmiku psches te njepscheměrjene morjo pschejecz, kotrež wona njesnajesch. —

D nadžija, ty hłódka troschtarfa, ty krašny daro Božeje lubosče, do cžłowskich wutrobow wulateje, kať woschewišch ty cžłowjefa, hdyž cze wón sapschimuje! Ty činišch, so cžłowjef swoju starosč, swoju srudžbu a swoje hubjensstwo sabudže, swoje jere hylšy t wuplakaneju woczow setreje a so wuřmewtuje, hdyž tebe wuhlada; ty so jemu jandžel njebjeski, na kotrehož so wón spusčezča. Sdy by ty, o nadžija, njebyła, schto by cžłowjef w tym cžemnym dole bjes tebe byl? —

A tuta nadžija pokyni Korlu a Sanku, tať so wonaj hižom dženša swoje dželo sapocžeschtaj. Korla wobhladowasche swój czołm: wón bě žyly, ale trochu rošfuscheny, a hmoła bě wotpadała. Korla wsja žiwizu, kotruž w haju na schtomach namaka, salěpi wschitke džerki a pocžahny t njej czołm smutkach a swonkach; potom natwari tschchu na czołmje wot palmoweho ličža, so byschtaj we hłódku bylaj; wón scžini a postaji žerdže na czołmje a pschijasa sa nje ruby, kiž Sanka mješesche, jako wětrne plachty, so by wětr do nich dul a czołm dale hnať; tež wudžela dwě wódznej łopatzy, t kotrymajž byschtaj wonaj czołm namjedowaloj. A to wschitko dokonja Korla sa dwě njedželi a njemješesche žadny drugi grat t temu, hacž swój nóž, kamjěntnu hferu, kajtuž ludžo tam na kupje mējachy, a wótru kóncžojtu rchjazu kóscž, kotraž bješche jeho njebos. Wón njebě lěni, ale so prózowasche a dželasche, so bě kóždy džer wječor mucžnišchi, hacž w Amsterdamje wot swojeho bėtnarjenja, a mješesche junu wjazh pucherjow a mošlow na jenej ruzh, hacž nohčow na wobemaj. Wón dželasche a chwatašche t dželom tehodla, dokelž kóždy nowy džer jimaj t njesbožom hrožesche; hdy by lud shoniť, schtož dyrhjesche jemu potajne wostacz, dha byschtaj shubjenaj bylaj.

Tež Sanka njebě žyly cžasť prósdna byla. Korla bě jej hižom te lěta prjedy wschelle hūdžiti wudželať, male a wulke, te wona nětko wschitke po radže Korle napjelni t drohimi parlemi a stotymi sornjeschłami; najwjetšche t nich wostaji prósdne, so byschtaj wodu hōbu wsaloj. Tež nahromadži tať wjele kofuřowych worjehow a datlow hacž mōžesche, hromadžesche hłěbowe plody a wopjecze jich tež něschto, a nary wschelake korjenje t jědži; a to wschitko bu w Korlowej hěče pod pschitrcžom potajne džeržane.

Sdyž bě tať wschitko t jeju wotwjesenju pschihotowane, shromadži Sanka bjes dalscheho komdženja wschón lud a sjewi jemu t krotkimi hłowami, so wona dženša swoje kralowanje sčōži a dale wjazh t kralowu njebudže; wona so woženi, hēbi Korlu sa mandželšeho wosnje a t nim tutón kraj wopuschčži a so do drugeho dowjeje. — Pschecžimo temu ničtō ničō njemješesche a tež mēč njemōžesche, pschetož to njebě pschecžimo jich sakonjei. A bōrny stupichy staršchi luda hromadu a wotřadžichy kralowu; woni ju wsachy a wjedžechy ju t wopjecžizu t jeje hēty a wostajichy ju wonkach stejo; potom rostorchachy a rosmjetachy hētu. A holžy naplecžechy mjes tym dwaj wēnzaj, stajichy jedny Sanzy a drugi

Korli na hłowu. Sedyn staršchi wsja jeju nětk sa ruzh, wobwojertny jeju tji krotč do kola, wsja jimaj wēnzaj t hłowu, swjasa wēnzaj hromadu a cžišny jeju do morja. Tať buschtaj Korla a Sanka swerowanaj a nětk mandželšaj. Ale tež w tymřamym wokomik-njenju sapocža so jeju hańba a pschescžehanje: wonaj buschtaj wot luda wuřmēschenaj a buchu jimaj wschelake hrosne wudma a pschijmjenja dawane; drusy mjetachy do njeju t pšskom a rejwachy wokolo njeju, a pscheklajnjachy so hrosnje a cžerjachy wschelaku haru a schibawstwo hacž do pōsdnjeje nozy. Wonaj snjeseschtaj to wschitko scžerpnje a wostaschtaj smērom, so jimaj njebychy hšchcže hōrje činili. Pōsdže w nozy rosbēža so lud, dokelž bě so naharowať, a chzysche jutsje swoje hmechi t nowa sapocžecz. To Sanka wjedžesche, so woni prjedy njepschestanu, doniž jeju žyle njesahubja. Wona teho dla Korlu napominašche, so by nětk chwatať a so prjecž mēloj. Korla a Sanka noscheschtaj nětk žylicžu nōž wschitku swoju potrebu a wschē nahromadžene wēzy na czołm, napjelnišchtaj hūdki t wodu a snořhšchtaj tať wjele na czołm, hacž mješeschtaj w nim ruma. Napōsledku woblecže so Korla sašo swoju draštu, kotraž bě hacž dotal ležala, a bě teho dla hšchcže žyła; Sanka woblecže so draštu něhdušcheho kucharja, a bēschtaj pschi hwitany se wschēm hotowaj a džeschtaj nětk na czołm. A lēdom bēschtaj do njeho stupilať, dha so cži ludžo hižom schadžowachy a pschibēžachy t brjohej. Korla pať wotštorčži swój czołm wot brjoha na morjo a wjeseschche so wot nich; ludžo pať stejo na brjohy sa nimaj wolachy wscho hrosne, schtož wjedžachy hēbi jeno wumyšlicž.

Ale, wój wobhaj cžłowjecžkať, kať so wamaj na waju czołmiku pōndže, kiž je jako worjehowa schkorpisna na rēzy! S cžłowskich šlych rukow staj wumōženaj, ale schtoha cžala na waju, schto smējetaj pschecžerpicž, prjedy hacž t mēru pschidžetať! — Žēdžtaj božemje; Wóh pschewodž waju a daj wamaj sbože! —

(Pschichodnje dale.)

Wschelake t bliska a t daloka.

— Psched krašnje wudebjenym Sserbskim Domom w Budyschijne džer 30. meje dopoldnja w 11 hodžinach shromadne Sserbowstwo swojemu lubowanemu kralej Bjedrichej Augustej holdowasche. Po tym so bě kral psched Sserbskim Domom saštal a wōš wopuschčiwšchi a t mōžnej hlawu postrowjany pod baldachin stupiť, pomita jeho w tuthwilny pschedhnda Macžizy Sserbskeje, t. sarať Rschizan t Hodžija, t rjanyhmi hłowami, na cžōž dwě holecžy, jako hērbškej družzy sdrasčenej, kralej t pschihōdnymaj hrōncžkomaj buket a album pschepodaschtej. Kral bě widomnje swješeleny a wuprajowasche so jara chwaložnje wo hērbškim ludu; wošēhje spodobasche so jemu hērbška narodna drašta. Po dlějšchim mikosčiwym pschehywanju mjes hwojimi hswērnymi Sserbami so wón podžakowawšchi t nimi rošžohnowa a wotjēdže. Sserbow horliwa hława jeho pschewodžesche.

— Koburgska prynzešna, kotraž je t awstriškim aržhwōjwodu ženjena a kotraž je dla duchakhorosče w hojērni w Klocže pola Draždžan a je wot tam psched něschto cžasom cželka, je so t nowa wot lēkarjow w Parisu pschephtala a sa strowu spōsnała. Duž njebudže so wjazh do hojērnie pschijnjesč hmeč a wona sašo swoju hāmomōž dostanje.

— Němska hēžorka, kotraž we Wiesbadenje pschehywa, je so po schodže wobhūntla a pschi tym na cžole franila. Rana pať po wuprajenju lēkarjow strašna njeje.